

REBECCA ROSS

ASCENSIUNEA

Prima carte a seriei
DESTINUL REGINEI

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA LIMONCU

CORINT
BOOKS

—2018—

—••• Capitolul I •••—

SCRISORI ȘI LECȚII

Primăvara târzie a anului 1566

De două ori pe săptămână, Francis venea și se ascundea în tufele de ienupăr ce creșteau în dreptul ferestrelor bibliotecii. Câteodată îmi plăcea să-l las să aștepte. Avea picioare lungi și nu prea putea să stea locului, de aceea mă distra să mi-l închipui ghemuit într-un tufiș, nemișcat. Numai că de-acum mai era numai o săptămână până când avea să înceapă vara, ceea ce mă făcea să mă grăbesc. Și, de asemenea, sosise vremea să-i spun. Gândul ăsta îmi făcea inima să îmi bată mai tare în timp ce intram în acea după-amiază în biblioteca umbroasă și tăcută. „Spune-i că va fi pentru ultima oară!” mi-am zis.

Am deschis fereastra încetitor și am simțit dulcea mireasmă a grădinii. Francis a țâșnit din poziția lui ca de gargui.

— Da' ce-ți mai place să lași omu' s-aștepte! a mormăit, așa cum făcea mereu.

Avea fața arsă de soare și câteva șuvițe rebele ale părului său castaniu-închis, aproape negru, ca blana de samur, refuzau să stea prinse în coada lui împletită. Uniforma cafenie, de curier, îi era udă de sudoare și insignele de merit ce îi atârnavă la piept, deasupra inimii, îi străluceau în bătaia soarelui. Se lăuda că era

cel mai rapid curier din toată Valenia, în ciuda celor douăzeci și unu de ani, câți se zvonea că ar fi avut.

— Să știi: asta chiar că-i pentru ultima oară, Francis! l-am anunțat, înainte să mă pot răzgândi.

— Ultima oară? m-a îngânat, însă deja rânjea spre mine.

Îi cunoșteam prea bine acel zâmbet. Era acela pe care îl afixa când dorea să obțină ceva cu orice preț.

— De ce?

— De-aia! am exclamat, alungând, în același timp, un bondar curios. Chiar trebuie să mai întreb?

— Acum am nevoie de tine mai mult ca oricând, *mademoiselle*! mi-a răspuns și a scos din buzunarul cămășii două pliuri. Peste opt zile vine solstițiul de vară al sortii.

— Chiar așa, Francis! am izbucnit, știind că lui îi păsa doar de ardena mea soră Sibylle. Opt zile, iar eu încă mai am multe de pus la punct!

Am rămas cu privirea pironită pe plicurile din mâna lui. Unul îi era adresat lui Sibylle, celălalt era pentru mine. Am recunoscut scrisul bunicului: în sfârșit, îmi trimisese o scrisoare! Inima îmi bătea cu putere la gândul că acea epistolă ar fi putut conține...

— Ești îngrijorată?

M-am uitat urât la el:

— Bineînțeles că sunt îngrijorată!

— N-ar trebui să fii! Cred că te vei descurca de minune!

Era pentru prima oară când nu mă tachina. I se simțea sinceritatea în voce, limpede și blândă. Îmi doream să-i împărtășesc încrederea că peste opt zile, când cea de-a șaptesprezecea vara avea să-mi însemne trupul, eu urma să devin o stăpână a pasiunii. Că urma să fiu una dintre alese.

---

¹ „Domnișoară” (fr.) (n. red.).

— Nu cred că maestrul Cartier...

— Dar cui îi pasă de ce crede maestrul tău? m-a întrerupt Francis cu o nonșalantă ridicare din umeri. Ar trebui să-ți pese doar de ce simți *tu!*

M-am încruntat la auzul acestor cuvinte, încercând să-mi imaginez cum i-ar fi replicat maestrul Cartier. Îl cunoșteam pe Cartier de șapte ani. Pe Francis îl știam doar de vreo șapte luni. Făcusem cunoștință cu un an în urmă, în noiembrie. Eu stăteam la fereastra deschisă, așteptând lecția de după-amiază cu maestrul Cartier, când Francis a trecut pe aleea cu pietriș. Știam cine era, la fel ca toate celelalte ardene-surori. Îl vedeam adesea cum lua și aducea corespondența la Casa Magnalia. Însă aceea fusese prima noastră întâlnire, când mă rugase să-i transmit lui Sibylle o scrisoare confidențială. Ceea ce am și făcut, devenind, astfel, complice la schimbul lor epistolar.

— Firește că-mi pasă de părerea maestrului Cartier, pentru că el este acela care mă susține pentru a dobândi stăpânirea pasiunii! m-am rășoit eu.

— Doamne sfinte, Brienna! a exclamat Francis în vreme ce un fluturaș se pregătea să aterizeze pe umărul lui. *Tu* ar trebui să-ți susții cauza, nu crezi?

Asta chiar m-a lăsat fără replică, iar Francis a profitat.

— Apropo, știi cine sunt protectorii pe care i-a invitat Văduva la solștiu.

— Ce?! Cum?!

Însă știam foarte bine cum reușise să afle. El preluase toate scrisorile și văzuse numele și adresele de pe plicuri. Am mijit ochii la el, ceea ce i-a adâncit gropițele din obraji. Din nou zâmbetul acela! Vedeam limpede de ce se îndrăgostise Sibylle de el, însă era prea jucăuș pentru a fi pe gustul meu.

— Of, dă-mi odată scrisorile-alea! am țipat și m-am repezit să i le smulg din mână.

S-a ferit, căci se aștepta la reacția mea.

— Și nu te interesează să afli cine sunt protectorii aceia? m-a tachinat. Căci unul dintre ei va fi al tău peste numai opt zile...

M-am uitat lung la el sau, mai degrabă, dincolo de chipul lui de adolescent și de statura lui de uriaș. Grădina era uscată și tânjea după ploaie, tremurând în adierea ușoară.

— Dă-mi scrisorile!

— Dar, dacă asta este ultima pentru Sibylle, trebuie să o rescriu...

— Pe Sfântul LeGrand, Francis, zău că n-am timp pentru jocurile tale!

— Te rog, lasă-mă să îi scriu o ultimă scrisoare! Nu știu unde va fi Sibylle peste o săptămână.

Ar fi trebuit să-mi fie milă de el – vai, cât de amarnică-i durerea de a iubi o stăpână a pasiunii atunci când tu nu ești asemenea ei! Dar trebuia să rămân fermă pe poziție. Să-l las, totuși, să-și conceapă scrisoarea, așa cum ar fi trebuit să facă de la bun început? Până la urmă, am încuviințat cu un oftat, dar numai pentru că eram mânată, mai degrabă, de dorința de a intra în posesia scrisorii de la bunicul.

Francis mi le-a înmănat, în sfârșit. Pe aceea de la bunicul am vârat-o repede în buzunar, însă am rămas în mână cu epistola lui Francis.

— De ce ai scris-o în dairină? l-am întrebat, cercetând literele lăbărțate de pe plic.

O scrisese în limba vorbită în Maevana, țara reginei de la miazănoapte: „Pentru Sibylle, soarele meu și luna mea, viața și a mea lumină”. Aproape că m-a pufnit râsul, dar am reușit să mă opresc la timp.

— N-o citi! a sărit, bujorii înflorindu-i și mai tare în obrajii deja arși de soare.

— Am văzut scrisul de pe plic, nerodule! Da' bineînțeles c-o voi citi!

— Brienna!

S-a repezit spre mine, însă am pierdut ocazia să-l necăjesc pentru ultima oară, căci am auzit cum se deschidea ușa bibliotecii. Știam și fără să mă uit că maestrul Cartier era acela care se apropia. Timp de trei ani îmi petrecusem aproape fiecare zi alături de el și sufletul meu ajunsese să se obișnuiască până și cu felul în care își făcea intrarea într-o încăpere.

Am ascuns repede scrisoarea lui Francis în buzunar, lângă aceea a bunicului, și i-am aruncat o privire curierului prin care încercam să-i atrag atenția în timp ce închideam fereastra. Francis a înțeles mișcarea prea târziu, așa că i-am strivit degetele de pervaz. I-am auzit limpede geamătul de durere, sperând că zgomotul închiderii ferestrei l-a acoperit suficient, încât să nu ajungă la urechile lui Cartier.

— Maestre Cartier! l-am întâmpinat cu răsufierea tăiată, întorcându-mă pe călcâie spre el.

Dar nu se uita la mine. L-am urmărit cum își pune sacul de piele pe un scaun și cum scoate dinăuntru câteva cărți pe care urma să le studiem în timpul lecției, așezându-le apoi pe masă.

— Azi nu mai lăsăm fereastra deschisă?

Privirile nu ni se întâlneau încă. Era cu atât mai bine pentru mine, întrucât simțeam că îmi dogoreau obrazii, și nu soarele era cauza!

— Bondarii sunt o adevărată pacoste astăzi! i-am răspuns, uitându-mă, discret, peste umăr, doar ca să-l văd pe Francis cum alerga pe aleea cu pietriș către grajduri.

Cunoșteam prea bine regulile Casei Magnalia. Știam că nu trebuia să înfiripăm nicio relație amoroasă câtă vreme eram ardene. Sau, ca să fim mai realiști, că nu trebuia să lăsăm să fim

prinse cu vreun iubit. Fusese o prostie din partea mea să fac pe curierul între Sibylle și Francis.

Am privit în față, doar pentru a vedea cum maestrul Cartier mă urmărea.

— Cum mai stai cu învățarea caselor nobiliare valeniene? m-a întrebat el și mi-a făcut semn să mă apropii de masă.

— Foarte bine, maestre! am răspuns și m-am așezat pe scaunul meu preferat.

— Hai să începem cu genealogia Casei Renaud, pornind de la cel dintâi născut! mi-a cerut Cartier, luând, la rândul lui, loc pe scaunul din fața mea.

— Cu familia nobiliară Renaud?

Doamne, ai milă! Normal că vrea să înceapă cu descendenții unei familii regale atât de numeroase! Cea pe care m-am chinuit atât să o învăț!

— Este vorba de înaintașii regelui nostru! mi-a reamintit, privindu-mă fără să clipească.

Văzusem de nenumărate ori acea privire. La fel și ardenele mele surori, care se plângeau toate de Cartier în spatele ușilor închise. Era cel mai chipeș dintre arialii Casei Magnalia, maestrul care preda cunoașterea, însă era și cel mai exigent. Oriana spunea că avea o piatră în loc de inimă. Îi și desenase odată o caricatură, înfățișându-l ca pe un om care ieșea dintr-o stâncă.

— Brienna!

Mi-a rostit numele în vreme ce bătea cu degetele în masă, căci era pe cale să-și piardă răbdarea.

— Iertare, maestre!

Am încercat să-mi amintesc numele celui dintâi născut al familiei domnitoare Renaud, însă mintea îmi stătea doar la scrisoarea bunicului, care mă aștepta în buzunar. De ce-i luase atât de mult să-mi scrie?

— După cum știi, cunoașterea este cea mai solicitantă dintre pasiuni, a rupt Cartier tăcerea care se prelungea prea mult.

M-am uitat în ochii lui, întrebându-mă dacă încerca să insinueze, cu finețe, că nu aveam nicio înclinație către așa ceva. În unele dimineți, chiar asta era și părerea mea.

În primul an pe care mi-l petrecusem în Casa Magnalia studiasem pasiunea artelor plastice. Dar, cum nu aveam nicio înclinație artistică, anul următor l-am dedicat muzicii. Însă glasul meu era mai rău decât al unei afone, iar degetele mele făceau instrumentele să zbârnâie ca niște pisici în călduri. În al treilea an, am încercat să dobândesc arta dramatică, dar am descoperit că nu-mi pot depăși tracul cu niciun chip. Astfel încât, în cel de-al patrulea an, am cochetat cu înțelepciunea, un an foarte greu, de care nici nu doream să-mi mai amintesc. Apoi, la paisprezece ani, m-am văzut nevoită să-l rog pe Cartier să mă accepte drept ucenică, să mă transforme într-o stăpână a cunoașterii în cei trei ani care îmi rămăseseră de stat la Magnalia.

Știam – și bănuiesc că știau și ceilalți profesori pe la orele cărora trecusem – că mă aflam aici datorită secretului pe care bunicul i-l dezvăluise Văduvei în urmă cu șapte ani. Nu eram aici pentru că meritam în vreun fel asta. Nu eram pentru că străluceam de talent și calitate, așa cum era cazul celorlalte ardene-surori, pe care le iubeam ca pe niște surori adevărate. Dar poate că asta mă făcea să-mi doresc și mai mult să demonstrez că pasiunea nu era, nicidecum, un talent înăscut, așa cum credeau unii, ci că putea fi dobândită de oricine, fie om de rând, fie nobil, chiar și fără nicio înzestrare din naștere.

— Poate că ar trebui să revin la prima lecție, a spus Cartier, trezindu-mă din reverie. Ce este pasiunea, Brienna?

Catehismul pasiunii! Îmi răsuna prin minte, unul dintre primele pasaje pe care le-am memorat vreodată, acela pe care toate ucenicile îl știau pe dinafară.

Nu mă lua de sus punându-mi această întrebare chiar acum, cu opt zile înaintea solstițiului de vară, însă sentimentul de rușine m-a încercat amarnic până când am avut curajul să-i întâlnesc privirea și să văd că semnificația întrebării lui era mai adâncă.

„Ce dorești tu, de fapt, Brienna?” parcă mă întrebau ochii lui. „De ce vrei să stăpânești o pasiune?”

Însă eu i-am oferit răspunsul care îmi fusese predat, deoarece am considerat că era cel mai sigur.

— Pasiunea este împărțită în cinci inimi, am început. Pasiunea înseamnă arte plastice, muzică, artă dramatică, înțelepciune și cunoaștere. Pasiunea este devoțiune necondiționată, este fervoare și agonie, este cumpătare și ardoare. Nu cunoaște margini și poate aparține unui bărbat sau unei femei, indiferent de clasa din care fac parte sau de statutul lor, indiferent care le este moștenirea. Pasiunea devine una cu bărbatul sau cu femeia, tot așa cum bărbatul sau femeia devin una cu pasiunea. Este o aducere la desăvârșire a priceperii și a trupului, un simbol al devotamentului, evlaviei și faptelor unui om.

N-aș putea spune dacă răspunsul meu învățat pe dinafară l-a dezamăgit sau nu pe Cartier. Chipul lui era întotdeauna impasibil: nici măcar o dată nu l-am văzut zâmbind, nici măcar o dată nu l-am auzit râzând. Uneori aveam impresia că nu era cu mult mai în vârstă decât mine, dar apoi îmi spuneam că sufletul meu e tânăr, pe când al lui, nu. Era, de departe, mult mai experimentat și mai educat decât mine, probabil, deoarece copilăria îi fusese întreruptă prea devreme. Oricare i-ar fi fost vârsta, o cantitate uriașă de cunoaștere era înmagazinată în mintea lui.

— Am fost ultima alegere care îți mai rămăsese, Brienna! mi-a spus, în cele din urmă, neluând în seamă ce îi recitasem din catehism. Ai venit la mine în urmă cu trei ani și m-ai rugat să te pregătesc pentru cel de-al șaptesprezecelea solștiu al tău.

Totuși, în loc să am la dispoziție șapte ani ca să fac din tine o maestră a cunoașterii, am avut doar *trei*!

Îmi venea tare greu să-i îndur remarcile. Mă făcea să mă gândesc la Ciri, cealaltă ucenică a lui. Ciri se adâncea în cunoaștere cu o râvnă de invidiat, însă ea avea în spate șapte ani de instruire! Bineînțeles că nu mă puteam compara cu ea!

— Iertare că nu sunt precum Ciri! am spus înainte să-mi pot înghiți sarcasmul.

— Ciri a început instruirea pe când avea zece ani, mi-a reamintit el, calm.

Și-a făcut de lucru cu o carte de pe masă, pe care a ridicat-o apoi. A răsfoit câteva pagini ale căror colțuri fuseseră îndoite, lucru pe care îl detesta profund. L-am urmărit cum a netezit cu grijă hârtia învechită.

— Îmi regretați alegerea, maestre?

De fapt, am vrut să-l întreb: „De ce nu m-ați refuzat când v-am rugat să-mi deveniți maestru în urmă cu trei ani? Dacă trei ani nu erau de ajuns pentru a stăpâni pasiunea, de ce nu mi-ați spus «nu» de la bun început?”

Dar poate că ochii mei au reușit să exprime clar toate aceste gânduri, căci s-a uitat la mine, după care și-a întors privirea, întristat, revenind cu atenția ațintită asupra cărților.

— Eu, unul, nu am decât vreo câteva regrete, Brienna, mi-a răspuns.

— Ce se întâmplă dacă nu mă va alege niciun protector la solstițiu? l-am întrebat.

Dar știam prea bine ce soartă îi aștepta pe tinerii și pe tinerile care nu reușeau să treacă testul. Acești nefericiți ajungeau, adesea, niște biete suflete distruse, niște inadaptați, care nu își găseau nicăieri locul, căci nu mai aparțineau niciunui grup, ocoliți și de pasiune, dar și de oamenii de rând. Să îți dedici atâția ani din viață, tot timpul și toată atenția unei pasiuni fără

să ajungi s-o stăpânești... Asta chiar te făcea să te transformi într-un „necorespunzător”, cum erau denumiți acești paria și cum ajungeau să fie considerați de toată lumea. Ei nu mai erau nici ucenici, dar nici nu ajungeau stăpâni ai pasiunii și se trezeau, pe neașteptate, aruncați din nou în societate, încercând din răputeri să devină, cumva, de folos.

În timp ce îi așteptam răspunsul, m-am gândit la metafora despre care îmi vorbise, în primul meu an de ucenicie, maestra Solene, atunci când își dăduse seama că eram departe de a fi cine știe ce artistă a penelului: pasiunea se dezvoltă în etape. Călătoria începe ca ucenică. Ardena poate fi asemuită cu o omidă. Aceasta este perioada când învățăcelul devorează învățătura primită și încearcă să stăpânească pasiunea cu toată forța de care este în stare, ceea ce poate să se întâmple în doi ani, dacă e un copil-minune, sau în zece, dacă e un învățăcel mai leneș. Casa Magnalia avea un program de învățământ de șapte ani, destul de riguros în comparație cu acelea ale altor case ale cunoașterii (sau școli de pasiuni, cum li se mai spunea) din Valenia, ale căror programe se întindeau și pe opt sau nouă ani de studiu. Apoi urma etapa stăpânirii pasiunii – marcată printr-o ceremonie în cadrul căreia fostului învățăcel i se ofereau o mantie și un titlu onorific – și, imediat după aceasta, stadiul în care era angajat de către un protector, un binefăcător. În această etapă fostul ucenic putea fi asemuit cu o crisalidă, căci își menținea și își sporea pasiunea, aducând-o la maturitate, pregătindu-se, totodată, pentru stadiul final, acela de fluture, în care pasiunea sa îi putea fi înfățișată lumii fără opreliști sau ajutor, deplină, desăvârșită.

Așadar, gândul meu era la fluturi când Cartier mi-a dat el răspunsul:

— Bănuiesc că tu vei fi prima din categoria ta, micuța mea ucenică!

Nu mi-au plăcut deloc vorbele lui, așa că m-am afundat mai adânc în studierea tapiseriei scaunului, care mirosea a cărți vechi și a singurătate.

— Dacă tu crezi că vei da greș, atunci probabil că așa va fi, a continuat, cu ochii lui albaștri aruncând scânteii spre ochii mei căprui.

Fire de praf jucau și se roteau în aerul dintre noi.

— Ești de acord cu mine?

— De bună seamă, maestre!

— Ochii tăi nu mă pot minți niciodată, Brienna! Ar trebui să mai exersezi!

— Vă voi urma sfatul cu strășnicie.

A înclinat ușor capul într-o parte, dar fără să-și ia privirea de la mine.

— Vrei să-mi spui la ce te gândești acum cu adevărat?

— La solstițiu, i-am răspuns cam prea repede.

Era doar pe jumătate adevărat, dar nu-i puteam mărturisi nimic lui Cartier despre scrisoarea primită de la bunicul, deoarece mi-ar fi putut cere să i-o citesc cu voce tare.

— Lecția asta a fost pierdere de vreme! a zis el și s-a ridicat.

Îmi părea rău că o scurta, căci aveam nevoie de orice lecție în plus pe care ar fi fost dispus să mi-o acorde. Și, totuși, mă simțeam ușurată, întrucât nu mă puteam concentra la nimic, cu scrisoarea bunicului care parcă mă ardea ca un tăciune aprins din buzunar.

— De ce nu-ți dedici această după-amiază studiului individual? mi-a sugerat el, arătându-mi cărțile de pe masă. Ia-le, dacă vrei!

— Da! Vă mulțumesc, maestre Cartier!

M-am ridicat și eu, în semn de respect. Fără să-i mai arunc vreo privire, am luat cărțile și am ieșit, nerăbdătoare, din bibliotecă. M-am dus direct în grădină, pășind la adăpostul

labirintului din gard viu, astfel încât Cartier să nu mă poată vedea de la fereastra bibliotecii.

Cerul era străbătut de fuioare de nori plumburii, care anunțau furtuna, așa că m-am așezat pe prima bancă întâlnită în cale și am pus, cu grijă, cărțile lângă mine. Am scos din buzunar scrisoarea și m-am uitat la ea. Scrisul lui ca o mângălitură îmi făcea numele să arate ca o grimasă lătită pe pergament. Am rupt sigiliul de ceară și am desfășurat hârtia cu degete tremurătoare.

7 iunie 1566

Draga mea Brienna,

Jartă-mă că îți răspund cu atâta întârziere. Mă tem că durerea pe care o simt în mâini s-a înrăutățit, iar doctorul mă sfătuiește să fiu foarte scurt sau să-mi angajez un copist. Trebuie să-ți spun că sunt tare mândru de tine și că mama ta – scumpa mea Rosalie – ar fi fost și ea la fel de mândră să știe că mai ai doar câteva zile și vei deveni o stăpână a pasiunii. Te rog, scrie-mi după solstițiu, să-mi spui ce protector ți-ai ales.

Și acum răspunsul la întrebarea ta... Mă tem că deja îl știi. Numele tatălui tău nu merită nici măcar să fie pomenit. Mama ta a fost ispitită de chipul lui frumos și de vorbele lui mieroase și cred că te-ar răni și mai mult dacă ai afla cine este. Da, ai dublă cetățenie, ceea ce înseamnă că ești pe jumătate maevană. Însă nu vreau să-l cauți. Fii sigură că ai descoperi că are aceleași defecte pe care i le-am descoperit și eu. Și nu, draga mea, nu te-a căutat! Nici măcar o dată. Trebuie să ții cont că ești un copil din flori și mulți bărbați dau bir cu fugiții când aud asemenea cuvinte.

Dar nu uita că te-am iubit mereu și că m-am străduit să îți țin loc de tată.

*Cu mult drag,
Bunicul*

Am mototolit scrisoarea atât de strâns, încât degetele mi-au ajuns la fel de albe ca hârtia. Aveam ochii plini de lacrimi. Era o prostie să plâng din cauza unei asemenea scrisori, una în care bunicul refuza încă o dată să îmi spună numele tatălui meu. Dar avusesem nevoie de câteva săptămâni bune să-mi adun curajul pentru a-i scrie și a-i cere un răspuns pentru a nu știu câta oară.

Însă am ajuns la concluzia că aceasta fusese ultima mea încercare. Numele lui nici nu mai conta de acum. Dacă mama mea ar fi trăit, ce mi-ar fi spus, oare, despre el? S-ar fi măritat cu el? Sau poate că era deja însurat și de aceea bunicul se temea atât de mult să-i pomenească numele. Nu eram decât rodul unei aventuri rușinoase, în afara căsătoriei, între o femeie valeniană și un bărbat maevan!

Ah, mama! Câteodată, îmi închipui că-mi amintesc muzicalitatea glasului ei și sentimentul plăcut care mă cuprindea când mă lua în brațe... Parfumul ei... Care mirosea a lavandă, a trifoii și a trandafiri mângâiați de razele soarelui. S-a îmbolnăvit de fierbințeli și a murit când aveam doar trei ani... Cartier îmi spusese odată că amintirile de la o vârstă atât de fragedă erau cu totul ieșite din comun. Și-atunci o fi fost totul doar rodul imaginației mele, ceva ce aș fi vrut doar să-mi amintesc despre ea?

Dar atunci de ce mă durea atât de tare să mă gândesc la o ființă pe care nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat?

Am băgat scrisoarea în buzunar și m-am lăsat pe spătarul băncii. Am simțit atingerea frunzelor zimțate în păr, de parcă planta din spatele meu ar fi încercat să-mi aducă alinare. Nu trebuia să mai stărui asupra unor amintiri din trecut, unele care nu aveau nicio importanță! Trebuia să mă gândesc la ce avea să vină peste numai opt zile, la solstițiu, când se presupunea

că aveam să ajung să-mi stăpânesc pasiunea și să îmi primesc mantia de stăpână a pasiunii.

Trebuia să citesc cărțile de la maestrul Cartier și să-mi întipăresc cunoștințele în memorie.

Dar n-am apucat nici să o răsfoiesc măcar pe una dintre ele, că am și auzit iarba foșnind și pe potecă a apărut Oriana.

— Brienna! m-a salutat ea.

Părul negru îi era prins într-o coadă împletită care îi ajungea până la talie. Pielea bronzată și rochia de ucenică îi erau pătate cu vopsea din cauza orelor nesfârșite pe care și le petrecea în atelierul de pictură. Și, în vreme ce rochia ei îi dezvăluia minunatele creații pline de culoare, a mea era plicticos de curată și de boțită. Noi, toate cele șase ardene-surori din Casa Magnalia, purtam rochii cenușii, pe care le uram din tot sufletul, din cauza gulerelor înalte, a mânecilor prea lungi și a croielii lor caste, lălâi. Avea să fie de-a dreptul pasionant când urma să scăpăm de ele!

— Ce mai pui la cale? m-a întrebat ardena mea soră, apropiindu-se de mine. Maestrul Cartier încă nu te-a făcut să cazi pradă deznădejzii?

— Nu, cred că de data asta a fost chiar dimpotrivă!

M-am ridicat, am luat cărțile într-o mână, iar pe cealaltă mi-am petrecut-o pe sub brațul Orianei. Am pornit la plimbare: eu și Oriana care părea mignonă și zveltă în comparație cu înălțimea mea și cu picioarele mele lungi. A trebuit să încetinesc și să-mi potrivesc pasul după al ei, ca să nu o iau înainte.

— În ce stadiu mai sunt picturile tale pentru examenul de absolvire?

A pufăit și mi-a adresat un zâmbet strâmb în timp ce rupea un trandafir dintr-o tufă.

— Sunt pe drumul cel bun, cred.

— Te-ai hotărât pe care le vei expune la solstițiu?

— Mda, oarecum...

A început să-mi povestească apoi pe care le-a ales și am văzut cât de emoționată era după felul în care răsucea floarea în mână.

— Nu-ți face griji! i-am zis și am făcut-o să se oprească pentru a ne putea privi în ochi.

În depărtare se auzea bubuitul unui tunet, iar aerul se umpluse de mirosul ploii.

— Tablourile tale sunt minunate. Deja pot să-mi imaginez...

— Ce să-ți imaginezi? m-a întrebat ea și mi-a aranjat trandafirul după ureche.

— Că protectorii se vor bate pentru tine. Te vei alege cu premiul cel mare.

— Vai de mine, nu! Eu nu am farmecul lui Abree, frumusețea lui Sibylle, dragălaşenia lui Merei sau mintea ta și a lui Ciri.

— Dar arta ta creează o fereastră către o altă lume, i-am zis, zâmbind. Acesta este un adevărat har, să-i ajuți pe alții să vadă lumea dintr-o cu totul altă perspectivă.

— De când ai devenit tu poetă, draga mea prietenă?

Am izbucnit în râs, numai că bubuitul unui tunet mi-a acoperit hohotele. Când răsunetul furtunii s-a potolit, Oriana a continuat:

— Așadar, trebuie să-ți fac o mărturisire.

M-a tras înainte pe potecă, pe când primele picături de ploaie au început să cadă, iar eu am urmat-o, uluită, deoarece Oriana era singura ucenică dintre noi care nu încălca nicio dată regulile.

— Ei bine...? am zorit-o eu.

— Știam că ești aici, în grădină, și am venit să te rog ceva. Știi că le-am făcut portretul celorlalte fete, ca să-mi amintesc de voi după ce ne vom despărți, peste numai o săptămână.

Ochii ei de culoarea chihlimbarului luceau de nerăbdare. Am încercat să nu mormăi.

— Oriana, doar știi bine că nu pot sta locului atâta vreme! i-am spus.

— Abree a putut! Și știi că se foiește tot timpul! Și cum adică „nu poți sta locului atâta vreme”? Doar stai toată ziua cu Ciri și cu maestrul Cartier, citind carte după carte!

Un zâmbet mi-a apărut în colțul buzelor. Tot anul mă rugase s-o las să-mi facă portretul, dar eu fusesem prea copleșită de cât aveam de studiat pentru a-mi putea răpi fie și numai o clipă din timpul meu atât de prețios pentru asta. Dimineața participam împreună cu Ciri la orele lui Cartier, însă îmi continuam lecțiile cu maestrul și după-amiaza, în particular, deoarece încă mă străduiam să stăpânesc ceva ce ar fi trebuit să știu deja. Și, în vreme ce eu asistam la lecții istovitoare și urmăream cum razele soarelui se topeau, încet-încet, pe podea, ardenele mele surori aveau toată după-amiaza la discreție. O, în cât de multe zile nu le-am auzit râsetele și veselia umplând toată casa, în timp ce eu, una, îmi torturam memoria sub privirea aspră a lui Cartier!

— Nu știi, am șovăit, mutându-mi cărțile dintr-o mână în alta. Ar trebui să studiezi.

La o cotitură a labirintului înfrunzit am dat peste Abree.

— Ai convins-o? a întreat-o ea pe Oriana și mi-am dat seama că fusesem prinsă într-o ambuscadă. Și nu te mai uita așa la noi, Brienna!

— Așa... cum? m-am rățoit eu. Știți prea bine că, dacă vreau să-mi primesc mantia și să plec cu un protector peste opt zile, trebuie să nu pierd niciun minut și să...

— Și să memorezi plictisitoarele linii de descendență, da, da, știm, cum să nu! m-a întrerupt Abree.

Părul roșcat și des îi cădea în valuri pe umeri și vreo câteva frunze răătăcite îi erau prinse în bucle, ca și cum ea s-ar fi târât prin tufișuri și rugi. Se știa că își exersa replicile cu maestrul Xavier în aer liber și de multe ori o urmărisem de la fereastra bibliotecii cum se azvârlea în iarbă și cum își strivea pe corset boabe de coacăze ca să imite sângele, rostindu-și replicile către norii de pe cer. Am observat acum urme de noroi pe poalele rochiei și pete de coacăze și mi-am dat seama că tocmai trecuse printr-o repetiție chinuitoare.

— Te rog, Brienna! s-a milogit Oriana. Numai ție nu ți-am făcut portretul...

— Și chiar îți vei dori să ți-l facă după ce vei vedea ce recuzită ți-am găsit, a întrerupt-o Abree, zâmbind malițios.

Era cea mai înaltă dintre noi, mai mare decât mine cu un lat de palmă.

— Recuzită! am exclamat eu. Hei, ascultă, eu, una, nu vreau să...

Dar tunetul a răbufnit din nou, înăbușindu-mi protestul firav, și, fără s-o pot împiedica, Oriana mi-a furat cărțile din mâini.

— O iau înainte, să aranjez totul, mi-a strigat după ce deja se îndepărtase cu trei pași uriași, ca și cum nu mă mai puteam răzgândi odată ce nu mă mai putea auzi. Abree, adu-o în atelier!

— Da, milady! i-a răspuns aceasta cu o plecăciune.

Am privit-o pe Oriana cum a traversat pajiștea și a intrat pe ușile din spate.

— Haide, Brienna! m-a îndemnat Abree, tocmai când ploaia s-a stârnit, udându-ne rochiile. Trebuie să te bucuri de aceste ultime zile!

— Nu mă pot bucura dacă-mi fac griji că voi deveni una dintre necorespunzători!

M-am îndreptat către casă, trăgând de panglica delicată cu care îmi era legată coada, și mi-am lăsat părul despletit, răsfi-rându-l, neliniștită, cu degetele.

— Ba *nu* vei deveni necorespunzătoare!

Dar după afirmația ei au urmat, mai întâi, o pauză, apoi, o întrebare:

— De ce, maestrul Cartier crede, cumva, că vei deveni?

Eram pe la mijlocul pajiștii, udă leoarcă din cauza ploii și copleșită de așteptare, când Abree m-a ajuns din urmă, m-a prins de braț și m-a răsucit spre ea.

— Te rog, Brienna! Îngăduie să ți se facă portretul de dragul meu, de dragul Orianei!

Am oftat, dar deja zâmbetul începea să îmi înflorească pe buze.

— Prea bine! am încuviințat. Dar să nu dureze toată ziua!

— Chiar te vei bucura când vei vedea recuzita! a spus Abree dintr-o răsufare, smucindu-mă după ea pe fâșia de iarbă pe care o mai aveam de străbătut.

— Cât crezi că va dura? am întrebat, abia trăgându-mi sufletul, când am trecut pragul ușii și am pășit amândouă în holul întunecat, ude leoarcă și tremurând.

— Nu mult. Ah, mai ții minte cum m-ai ajutat cu scena aceea din cea de-a doua parte a piesei mele? Cea în care lady Pumpernickel e aruncată în carceră pentru că a furat diadema?

— Mm-hmm!

Deși nu mai studiam arta dramatică, Abree continua să-mi ceară ajutorul când își plăsmuia piesele în care urma să joace.

— Și acum nu mai ai habar cum să faci să o scoți din carceră, nu-i așa?

Mi-a zâmbit cu sfială:

— Nu! Și, înainte să o spui tu, să știi că nu vreau s-o omor.

Am izbucnit în râs:

— Dar asta a fost cu ani și ani în urmă, Abree!

Se referea la vremea când și eu fusesem ardenă în studierea artei dramatice și ne apucaserăm amândouă să scriem câte o piesă pentru maestrul Xavier. În timp ce Abree compusese o scenetă comică în care protagonistele erau două surori care se certau pentru același amarez, eu plăsmuisem o tragedie însângerată despre o tânără care vrea să îi fure tronul tatălui său. Până în ultima scenă, omorâsem toate personajele, cu excepția unuia, iar maestrul Xavier fusese, în mod evident, de-a dreptul contrariat de intriga mea malefică.

— Dacă nu vrei s-o omori, i-am zis pe când ne continuam drumul pe hol, atunci fă-o să găsească o ușă secretă în spatele unui schelet sau pune un străjer să-și încalce jurământul de credință și să o ajute, dar fă-l să ceară pentru trădarea lui un preț straniu, la care ea să nu se aștepte.

— Aha, o ușă secretă! a exclamat Abree și m-a luat de braț. Tu născocеști intrigi ca o adevărată scriitoare, Bri! Cât mi-aș dori să am și eu o inspirație ca a ta!

Când s-a uitat la mine, zâmbindu-mi, am simțit un strop de remușcare pentru că tracul mă împiedicase să devin o stăpână a artei dramatice. Probabil că și Abree gândea același lucru, deoarece m-a strâns mai tare de braț și mi-a șoptit:

— Să știi că nu-i prea târziu! Poți scrie o piesă în două acte în opt zile, să-l impresionezi pe maestrul Xavier și...

— Abree! am dojenit-o în glumă.

— Așa se comportă două dintre ardenele Casei Magnalia cu doar o săptămână înainte de ceremonia solstițiului de vară care le va hotărî soarta?

Vocea aceea ne-a făcut să tresărim. Ne-am oprit amândouă, mirate să o vedem pe maestra Therese, care preda înțelepciunea,

stând cu brațele încrucișate și manifestându-și dezaprobarea. Ne privea cu un aer de superioritate, ținându-și tare pe sus nasul ei subțire și ascuțit, iar sprâncenele, ridicate, dezgustată de înfățișarea noastră plouată.

— Vă purtați ca niște copii, nu ca niște femei gata să-și câștige mantia!

— Iertare, maestră Therese! am îngăimat, făcându-i o plecăciune adâncă.

Abree m-a imitat, deși reverența ei era destul de neglijentă.

— Duceți-vă și schimbați-vă, înainte să vă vadă *madame*!

Ne-am împiedicat una de alta în graba noastră de a dispărea din fața profesoarei. Ne-am poticnit amândouă în timp ce treceam de pe coridor spre sala mare, până la scări.

— Ei, *asta* chiar că-i un demon în carne și oase! mi-a zis Abree la ureche, dar cam prea tare, în timp ce urcam treptele.

— Abree! am muștrat-o, dar m-am împiedicat în poalele rochiei când, pe neașteptate, l-am auzit pe Cartier în spatele meu.

— Brienna? m-a strigat, uimit.

Am reușit să mă prind de balustradă și mi-am recăpătat echilibrul. M-am răsucit și m-am uitat în jos spre el. Stătea în hol, în tunică lui albă și frumos apretată, încinsă la mijloc cu o centură. Pantaloni lui erau strâmți, având aproape aceeași nuanță de cenușiu ca și rochia mea. Își strângea bine la gât mantia, pregătindu-se să plece prin ploaie.

— Maestre?

— Presupun că vei dori încă o lecție particulară luni, după orele de lectură în care vom studia împreună cu Ciri?

Se uita în sus la mine, așteptând răspunsul pe care îl cunoștea deja. Am simțit cum îmi aluneca mâna pe balustradă. Părul răvășit îmi cădea pe umeri în șuvițe sălbatice, rochia îmi

era udă learcă, iar din tivul ei cădeau picăturile, iar cadența lor dădea naștere unui cântec aproape mut pe pardoseala de marmură... Știam că aveam o înfățișare cu totul nedemnă de o ardenă și că nu arătam nici pe departe ca o nobilă valeniană aflată pe punctul de a deveni o stăpână a pasiunii, ca persoana instruită pe care el încerca să o modeleze. Și, în ciuda tuturor acestora, mi-am ridicat, semeață, bărbia și am spus:

— Așa este, maestre Cartier! Vă mulțumesc!

— Poate că data viitoare nu va mai exista o scrisoare care să te distragă de la lecție? m-a întrebat, iar eu am făcut ochii mari, încercând să pătrund dincolo de masca de pe chipul său.

Putea să mă pedepsească pentru că îi ajutam pe Francis și Sibylle să facă schimb de scrisori. Putea să ceară să fie impusă disciplina pentru că, firește, încălcasem o regulă a casei. Așa că am așteptat să văd ce vrea de la mine.

Însă colțul stâng al buzelor sale s-a înălțat ușor, prea puțin ca să poată fi interpretat drept un surâs autentic – deși îmi plăcea să-mi închipui că așa fusese –, în vreme ce mi-a făcut o reverență curtenitoare de rămas-bun. L-am urmărit cum iese pe ușă și se pierde în furtună și m-am întrebat dacă fusese mi-
lostiv sau jucăuș. Mi-aș fi dorit să rămână, dar eram, totuși, ușurată că plecase.

Am urcat scările, lăsând în urmă o dără din apă de ploaie, minunându-mă cum reușea mereu Cartier să mă facă să-mi doresc două lucruri contradictorii, în același timp.